

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. B.**, proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2016, č. j. 1220/16, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2016, č. j. 11 A 59/2016 - 105,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**

II. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2016, č. j. 11 A 59/2016 - 105, **se odmítá.**

III. Kasační stížnost proti výrokům II. a III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2016, č. j. 11 A 59/2016 - 105, **se zamítá.**

IV. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2016, č. j. 1220/16 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla žádost žalobce o určení advokáta ve věci ústavní stížnosti proti usnesení

Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 22. 12. 2015, č. j. 40 Co 596/2015 – 287, spojené s návrhem na zrušení zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů. Žalovaná zjistila, že žalobci byl k téže právní službě určen Mgr. Martin Bayer, advokát, a to rozhodnutím předsedy žalované ze dne 21. 3. 2016, č. j. 831/16. Jmenovaný advokát však odmítl žalobci poskytnout právní službu z důvodů upravených v § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii"), neboť by se jednalo o zjevně bezdůvodné uplatňování (bránění) práva. Žalobce uváděl, že mu jmenovaný advokát odmítl poskytnout právní službu z důvodu odlišného právního názoru na věc. Žalovaná konstatovala, že nesouhlas s právním názorem advokáta není zákonným kritériem zakládajícím žadateli právo na určení dalšího advokáta k téže právní službě, k níž mu byl žalovanou advokát určen. Odborný názor advokáta nemá žalovaná právo hodnotit. Žalovaná proto uzavřela, že nejsou dány podmínky pro opakované určení advokáta k téže právní službě.

[2] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud") se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby městský soud vydal předběžné opatření, kterým mu ustanoví advokáta pro zastupování v řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 1213/16. Požádal též o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě.

[3] Městský soud v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení") všechny žalobcovy návrhy zamítl. Konstatoval, že vydáním předběžného opatření by namísto žalované vyhověl žalobcově žádosti a určil mu advokáta pro řízení před Ústavním soudem, čímž by nepřípustně nahradil napadené rozhodnutí.

[4] Žádosti o osvobození od soudních poplatků městský soud nevyhověl především pro povahu sporů, které žalobce vede. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, podle kterého platí, že „[i] *když účastník je nemajetný, takže by zásadně bylo namístě přiznat mu osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.), může mu soud výjimečně toto dobrodiní odepřít, a to zejména pro povahu sporu či sporů, které účastník vede*". Městský soud v této souvislosti poukázal na skutečnost, že k tomuto soudu v měsíci květnu roku 2016 napadlo 6 žalob podaných žalobcem proti rozhodnutím žalované (sp. zn. 11 A 59/2016, 6 A 86/2016, 9 A 86/2016, 9 A 87/2016, 5 A 88/2016). Ve všech případech byli žalobci určeni advokáti k poskytnutí právní služby týkající se řízení před Ústavním soudem. Součástí žalobních požadavků byly i žádosti o osvobození od soudních poplatků, ustanovení právního zástupce a návrhy na předběžná opatření v podobě ustanovení advokátů pro řízení vedená před Ústavním soudem. Městský soud zdůraznil, že žádostem žalobce o ustanovení právního zástupce bylo vždy žalovanou vyhověno. Žalobce však ani v jednom případě nebyl s výsledkem či výkonem činnosti ustanovených advokátů spokojen, proto znovu žádal o ustanovení jiných právních zástupců, což žalovaná žalobami napadenými rozhodnutími zamítla. Žalobci přitom byl pro každé řízení před ústavním soudem ustanoven jiný advokát. Městský soud dále uvedl, že jelikož předmětem řízení vedených žalobcem před tímto soudem je přezkum správních rozhodnutí, kterými žalovaná zamítla ustanovit žalobci jiného advokáta, než který mu již byl ustanoven, nejedná se dle názoru soudu o věci, které by se skutečně dotýkaly jeho

životní sféry. Za daných okolností městský soud uvážil (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 101/2011 – 66), že ve světle výše uvedeného se procesní aktivita žalobce jeví soudu spíše jako nadužívání institutu osvobození od soudních poplatků k tomu, aby bezplatně vedl spory podle své libosti. Městský soud proto dospěl k závěru, že v daném případě je na místě výjimečně odepřít žalobci dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků.

[5] Vzhledem k tomu, že městský soud neosvobodil žalobce od soudních poplatků, nebyla naplněna jedna z kumulativně stanovených podmínek pro ustanovení zástupce. Nadto městský soud dospěl k závěru, že žalobce je schopen samostatně hájit své zájmy, a ustanovení zástupce pro řízení o žalobě tak není v jeho případě nezbytně třeba.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označené usnesení městského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a v níž předně shrnul průběh dosavadního řízení před žalovanou a městským soudem, jakož i obsah své žaloby.

[7] Stěžovatel zdůraznil, že se domáhá zrušení rozhodnutí žalované z důvodu porušení svého práva na spravedlivý proces – účinnou ochranu práv před Ústavním soudem ČR. Řízení před Ústavním soudem představuje specifický prostředek k ochraně základních práv a svobod, tudíž jde o řízení podléhající jinému charakteru práva než běžná podání k soudu. Vyjádřil názor, že již před podáním ústavní stížnosti prokázal její společenskou významnost, což vyplývá z protokolu z osobního jednání s generálním sekretářem Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2016, sp. zn. SPR. ÚS 69/16. Žalovaná však žádost stěžovatele zamítla i při vědomí časové tísně k uplynutí lhůty pro podání ústavní stížnosti. Původně ustanovený advokát týden před uplynutím lhůty odmítl ústavní stížnost podat, aniž by se osobně se stěžovatelem setkal. Nedbal tak oprávněných zájmů a pokynů klienta, čímž porušil etický kodex advokáta a § 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii. Stěžovatel dále rozporoval názor vyslovený v rozhodnutí žalované.

[8] Odůvodnění městského soudu k žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce má stěžovatel za zmatečné, neboť městský soud na jedné straně nepochyboval o jeho způsobilosti hájit zájmy v dané věci před soudem samostatně, na straně druhé však pominul povinné zastoupení osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Za situace, kdy městskému soudu doložil znění všech ústavních stížností, měl tento více dbát na přezkum svých závěrů, neboť je zřejmé, že stěžovatel nevede spory podle své libosti, nýbrž hájí svá práva přirozenými procesními postupy. Vyjádřil přesvědčení, že nevyvolal ani jeden ze sporů, které jsou předmětem ústavních stížností, ale pouze brání svá práva v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, kde má zaručeno právo na spravedlivý proces. Dle stěžovatele by městský soud pouhým dotazem zjistil, že všichni advokáti přidělení stěžovateli službu neodmítli a

že v některých řízeních u Ústavního soudu je advokátem z rozhodnutí žalované řádně zastoupen. Odůvodnění soudu lze podle něj oprávněně brát jako diskriminaci pro jiný názor a sociální původ, kdy je zřejmé, že z nedostatku financí si nemůže dovolit zaplatit advokáta, který by ho u Ústavního soudu zastupoval.

[9] Stěžovatel pro úplnost ke kasační stížnosti předložil kompletní znění ústavní stížnosti namítající porušení lidské důstojnosti a práva na spravedlivý proces spolu s návrhem na zrušení zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a současně rozhodl o zastupování advokátem v řízení u Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1213/16, eventuálně rozhodl, že stěžovatel natolik osvědčil své právní znalosti, že u něj není nutné, aby musel být u Ústavního soudu advokátem zastupován. Žádá také o osvobození od soudních poplatků pro účely řízení o kasační stížnosti. Pro případ, že by bylo pro řízení o kasační stížnosti nezbytné zastoupení advokátem, navrhuje, aby mu ho Nejvyšší správní soud ustanovil.

[10] Vyjádření žalované nebylo vyžadováno s ohledem na skutečnost, že se jedná o kasační stížnost směřující proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků a proti neustanovení advokáta, tudíž se z povahy věci týká výlučně právní sféry stěžovatele – srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ads 72/2009 – 144.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[12] S ohledem na to, že stěžovatel napadl čistě procesní rozhodnutí městského soudu, není jeho kasační stížnost spojena s poplatkovou povinností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, konkrétně jeho bod 28., dostupné stejně jako ostatní zde zmiňovaná rozhodnutí zdejšího soudu z www.nssoud.cz). Proto Nejvyšší správní soud o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků nerozhodoval.

[13] Jelikož stěžovatel vznesl návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, posoudil Nejvyšší správní soud předně důvodnost tohoto návrhu. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. *navrhovateli, u něhož jsou splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát*. Z citovaného ustanovení vyplývá, že účastníku řízení lze zástupce ustanovit tehdy, jestliže jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) jestliže je to nezbytně třeba k ochraně jeho zájmů. Obecně přitom platí, že zastoupení advokátem je podmínkou řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), a proto se při ustanovování zástupce pro toto řízení zvláště nezkoumá, zda je toho nezbytně třeba k ochraně práv stěžovatele. V nyní souzené věci, kdy je napadeno usnesení, jímž městský

soud mimo jiné neosvobodil stěžovatele od soudních poplatků, se ovšem výjimečně neuplatní § 105 odst. 2 s. ř. s. o povinném zastoupení advokátem (k tomu blíže již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 196/2014 – 19, konkrétně jeho bod 29.). Nejvyšší správní soud proto zvažoval, zda stěžovatel k ochraně svých práv zástupce nezbytně potřebuje. Ze soudního spisu vyplynulo, že stěžovatel doposud před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem vystupoval samostatně, dostatečně využívá svých procesních práv a soudům předkládá formálně bezchybná podání písemně i v elektronické podobě. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je proto v možnostech stěžovatele, aby taktéž sám hájil svá práva v řízení o této kasační stížnosti. Ostatně přímo ze stěžovatelovy (podmíněně formulované) žádosti je patrné, že i on má za to, že je schopen svá práva hájit sám, a o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti žádá pouze pro případ, že Nejvyšší správní soud shledá, že stěžovatel zástupce potřebuje. Z těchto důvodů, jakož i s ohledem na to, že se nyní posuzovaná věc netýká žádné složité hmotněprávní otázky a je možné rozhodnout o ní bez nařízení jednání a provádění důkazů, Nejvyšší správní soud stěžovatelově žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nevyhověl.

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že podaná kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření a jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval argumentací stěžovatele týkající se (ne)zákonnosti rozhodnutí žalované č. j. 1220/16, neboť tato otázka je posuzována v dosud neskončeném řízení před městským soudem, v rámci něhož bylo vydáno nyní napadené usnesení.

[17] Jako první se Nejvyšší správní soud zabýval kasační stížností proti výroku I. napadeného usnesení, jímž městský soud zamítl návrh na vydání předběžného opatření – ustanovení advokáta stěžovateli pro řízení u Ústavního soudu. Podle § 38 odst. 1 věty první s. ř. s. platí, že *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet*. Je tedy zřejmé, že předběžné opatření je svou povahou pouze opatřením dočasným a to do doby rozhodnutí o věci samotné. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. pak za nepřípustnou kasační stížnost označuje takovou, která směřuje proti rozhodnutí, které je svou povahou dočasné. Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud neměl jinou možnost, než kasační stížnost v části směřující proti výroku I. napadeného usnesení odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížními výtkami směřujícími proti rozhodnutí městského soudu o neosvobození od soudních poplatků a neustanovení zástupce pro řízení o žalobě (výroky II. a III.). Městský soud své úvahy opřel o závěry

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publ. pod č. 2601/2011 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud na základě usnesení rozšířeného senátu 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS, vyložil, že ustanovení § 36 odst. 3 věta první s. ř. s. dává soudu určitý, byť ve světle judikatury Ústavního soudu poměrně nevelký prostor pro uvážení, zda, i když jsou podmínky pro osvobození splněny, tj. účastník nemá dostatek prostředků a není naplněna ani negativní podmínka osvobození od soudních poplatků zakotvená ve větě druhé zmíněného ustanovení, není výjimečně namístě mu dobrodiní osvobození od soudních poplatků odepřít. Shrnul, že osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím chudým osobám vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž má zajistit, aby v případech, kdy nemají dostatek prostředků a přitom je namístě, aby soudní spor vedly (neboť jde o věc skutečně se dotýkající jejich životní sféry), jim nedostatek prostředků nebránil v účinné soudní ochraně. Nejvyšší správní soud taktéž konstantně zastává názor, že mají-li soudní poplatky zajistit regulační funkci, musí soudy kromě majetkové situace účastníka řízení zohlednit i další okolnosti případu, např. v podobě procesního postupu daného účastníka v předmětném řízení, případně v dalších jím vedených řízeních před příslušným soudem. Součástí posouzení specifických okolností žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuálních poměrů žadatele je také úvaha, zda tento neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 – 91, nebo ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 As 14/2012 – 14).

[19] Uvedeným požadavkům podle názoru Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení městský soud dostál, když na jedné straně sice shledal, že stěžovatel nemá dostatečné finanční prostředky, na straně druhé zohlednil povahu sporu a způsob, jakým jej stěžovatel vede. V této souvislosti zhodnotil postup stěžovatele v dalších řízeních před městským soudem – šest žalob, které stěžovatel podal poté, co mu žalovaná ustanovila advokáta pro řízení před Ústavním soudem, avšak nebyl s výsledkem či výkonem činnosti ustanovených advokátů spokojen, proto znovu žádal o ustanovení jiných právních zástupců. Pokaždé byl přitom stěžovateli určen jiný advokát. Své závěry městský soud pečlivě zdůvodnil.

[20] Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné poukázat i na další řízení o kasační stížnosti téhož stěžovatele vedené před tímto soudem proti usnesení městského soudu (sp. zn. 9 A 86/2016), které se týkalo shodných návrhů stěžovatele jako usnesení nyní přezkoumávané. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 As 170/2016 – 28, vyslovil, že „[městský soud] *dospěl k přesvědčivému závěru, že jádrem posuzovaného sporu (jakož i sporů jemu obdobných, jež stěžovatel vede proti žalované) je stěžovatelovo úsilí domoci se prosazení svých představ o fungování exekucí v České republice, resp. domoci se zrušení exekučního řádu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že se stěžovatel prostřednictvím žalob podaných proti žalované primárně snaží domoci ustanovení advokáta, jenž by byl způsobilý obhájit před Ústavním soudem jeho představy o obecné právní úpravě exekucí, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti jednotlivých věcí stěžovatele.*“

[21] Kasačními stížnostmi stěžovatele směřujícími proti obdobným usnesením městského soudu přijatým za stejné skutkové situace se již Nejvyšší správní soud zabýval

v řízení vedeném pod sp. zn. 2 As 172/2016 a 3 As 124/2016 (v obou případech stěžovatel taktéž napadal zamítavé rozhodnutí žalované o žádosti o ustanovení advokáta poté, co původně ustanovený advokát odmítl požadovaný úkon učinit). Obě kasační stížnosti byly zamítnuty. V rozsudku ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 124/2016 – 29, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[v]e světle skutečností uvedených městským soudem – množství žalob a jejich důvody – má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud v napadeném usnesení jasně a srozumitelně ozřejmil důvody, které jej vedly k závěru, že stěžovatel svou procesní aktivitou spíše nadužívá institutu osvobození od soudních poplatků k tomu, aby bezplatně vedl spory podle své libosti, a byl zde tak dán důvod výjimečně stěžovateli odepřít dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků“*.

[22] Závěrům městského soudu v nyní projednávaném případě tedy plně odpovídají úvahy Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech stěžovatele, podaných proti obdobným usnesením městského soudu (kromě shora označených též sp zn. 3 As 125/2016). Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvedl žádná tvrzení, jež by měla sílu zpochybnit závěr městského soudu o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků z důvodu zjevného nadužívání institutu osvobození od soudních poplatků k tomu, aby stěžovatel bezplatně vedl spory podle své libosti. Na podporu lze odkázat na svéráznou formulaci „*kasačního důvodu*“ uplatněného stěžovatelem v kasační stížnosti: „*Kasační stížnost se dotýká mezinárodní ochrany a svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, když se výsledek řízení o ústavní stížnosti a návrhu na zrušení zákona dotýká více jak 1 milionu občanů České republiky dotčených exekucemi, respektive se dotýká celé společnosti*“. Nejvyšší správní soud tak neshledal námitky stěžovatele směřující do výroku II. napadeného usnesení důvodnými.

[23] Vzhledem k tomu, že městský soud neosvobodil stěžovatele od soudních poplatků, nedošlo k naplnění jedné ze dvou kumulativně stanovených podmínek pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Ani v tomto ohledu tak nelze mít napadené usnesení za nezákonné. Nadto Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že s ohledem na to, že stěžovatel prokázal schopnost hájit své zájmy a práva sám, nebrání nedostatek zastoupení v řízení o žalobě před městským soudem tomu, aby stěžovatel sám dál toto řízení vedl.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřisvědčil stěžovateli ani co do tvrzené zmatečnosti odůvodnění napadeného usnesení, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že městský soud na jedné straně nepochyboval o způsobilosti stěžovatele hájit samostatně své zájmy, a na straně druhé pominul, že zastoupení advokátem je ze zákona povinné. K tomu Nejvyšší správní soud ve stručnosti podotýká, že městský soud napadeným usnesením rozhodoval o ustanovení zástupce stěžovateli pro řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. V takovém řízení zastoupení advokátem povinné není.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti výrokům II. a III. napadeného usnesení podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou a

proti výroku I. odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. V části, jíž rozhodl o kasační stížnosti proti výroku I. napadeného usnesení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (srov. § 60 odst. 3 s. ř. s.). V části, ve které Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti proti výrokům II. a III. napadeného usnesení stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu